

Roos Verlinden

Het staat in de
STERREN
OF NIET...

Uitgeverij Cupido

Omslag: CO2 Premedia, Amersfoort

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Stockfoto voorzijde omslag: © Hanna Monika Cybulko |

Dreamstime.com

Stockfoto achterzijde omslag: © Starblue | Dreamstime.com

Het staat in de sterren

ISBN 978-94-6204-185-1

© 2016 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

Surf naar www.uitgeverijcupido.nl voor een overzicht van al onze boeken.

© 2016 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2016 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Lieve lezeressen,

Wat perfectionisme betreft weten wij vrouwen van wangen. We willen Alles goed doen.

Ja, Alles met een hoofdletter A. We zijn eigenlijk net als Yvette Bakker in dit boek, die op haar verjaardag ineens absoluut zeker wist dat het nú afgelopen moest zijn.

Heerlijk was het voor me om op die verjaardag met haar mee te draven. Heerlijk ook om daarna met haar mee te wandelen naar een meer ontspannen leven.

Want in Yvette herkende ik veel. Veel te veel.

En jullie...?

Hoe dan ook, met dit boek wens ik iedereen heel relaxed leesplezier.

Met ♥ groeten,

Roos

HOOFDSTUK 1

Natuurlijk kon ze de titels van de cd's zo niet lezen! Met een vinnige ruk trok Yvette Bakker de leesbril uit haar haren om op haar neus te zetten. Je moet nu kalmeren, zei ze streng in zichzelf. Beheers je. Relax. Doe normaal. Echt, je moet ermee stoppen jezelf zo op te juttten, want wat je doet is meer dan goed genoeg. Oké, er is niets mis mee om je best te doen. Maar er zijn grenzen. Perfectionisme leidt tot niets. Helemaal niets!

Ja, ze wist het precies. Ze had het al zo vaak tegen zichzelf gezegd. In zorgeloze buien had je makkelijk praten. Maar op dit moment vierde ze wel toevallig met een huis vol vriendinnen haar verjaardag. En op je vijfenvijftigste moest dat niet alleen leuk, vrolijk en gezellig zijn maar ook verrassend, en met heerlijk eten.

Als straks het bezoek vertrokken was, kon ze de teugels laten vieren. En morgen... nee, vannacht al, begon ze met minder haar best te doen. Serieus.

Maar help, moest de achtergrondmuziek nu pop of klassiek worden? Ze verschoof de bril om langs een vetvlek te kunnen kijken. Of jazz... Nee, Frans natuurlijk! Chansons hoorden gewoon bij de *soupe au pistou* die ze straks zouden eten, bij de smaak van de basilicum, knoflook en Parmezaan in die geurige maaltijdsoep. En wie hield er nu niet van *La douce France*?

Ze legde de cd in de speler, checkte snel in het spiegellende venstertje ervan of haar kapsel nog een beetje zat en wachtte terwijl ze de leesbril weer omhoog in haar haren

duwde, op de eerste klanken. Het volume mocht niet te hoog vanwege de conversatie aan tafel, en niet te laag, anders werd het niks met het sfeertje. Maar niet langer teuten nu! De *pain de campagne* moest de oven in en de *mousse au chocolat* uit de vriezer!

Snel veegde ze de zweetdruppeltjes van haar bovenlip. Straks lipstick controleren! Als het nu allemaal maar lukte. De traiteur bij wie ze op advies van Louise al het lekkers had besteld, kon ze verdikkie moeilijk de schuld van aanbranden of overkoken geven.

‘Mijn lieve kind,’ had Louise gezegd. ‘Accepteer mijn levenswijsheid. Maak het je nu toch eens gemakkelijk. Het is je verjaardag! Je trakteert je vriendinnen ook al op een rondvaart en een bezoek aan een fototentoonstelling! Het is al meer dan goed genoeg!’

‘Nou ja, terwijl ik in de keuken bezig ben, zitten zij toch gezellig samen aan hun wijntjes,’ had ze geantwoord. ‘Ik hoef alles alleen maar op te warmen want ik kook de avond tevoren. Ik ben er door de open keuken toch evengoed bij? En...’

‘Je bent stapelgek,’ had Louise haar kernachtig onderbroken terwijl ze haar mobieltje uit haar mantelzak opdiepte. ‘*Tu es folle!* Je werkt jezelf over de kop en dat is nergens goed voor!’ Ze was met haar beringde wijsvinger over het schermpje gaan vegen. ‘Zet je bril op en kijk,’ had ze bevolen. ‘Een traiteur. Dit is ’m. Je bestelt via de site. Het wijst zich vanzelf. Het hele mutje wordt op de afgesproken tijd in je keuken neergezet. En dan ga jij winkel in, winkel uit sjouwen, dat hele gedoe van schillen en snijden en smoren en weet ik wat allemaal?’

Die wonderbaarlijk jonge hand van de bijna tachtigjarige Louise over het schermpje kwam Yvette zomaar weer voor ogen en ze hoorde het Louise allemaal weer op haar rappe Franse wijze zeggen. Wat had die Louise in de vijfenvijftig jaar dat ze in Nederland woonde een enorme woordenschat opgebouwd! Dat ze een Française was, kon niemand geloven.

Maar dat brood moet nú de oven in, de mousse moet écht de vriezer uit, kon ze nog net denken terwijl in haar hoofd Louise onverstoorbaar door alles heen bleef praten.

‘Het is natuurlijk loffelijk om altijd je best te doen,’ vervolgde die. ‘Maar Yvette, hou het huisje bij het schuurtje. Er bestaan nu eenmaal niet voor niets traiteurs. Ieder zijn vak. Schrijf jij nou maar je gedegen artikelen. Doe geducht je research. Streep elk foute punt en komma met je rode pennetje eruit. Maar laat op andere gebieden de regie los. En juist op je verjaardag! Doe eens wat vaker waar je zin in hebt. Doe gewoon eens wat er in je malle hoofd opkomt. Schud de ernst van je af, en liefst vóór je gezichtspieren niet meer weten hoe ze moeten lachen.’

Snel trokken Yvettes mondhoeken haar strakke wangen omhoog tot een lach. Ze snelde ermee langs haar babbelende vriendinnen naar de oven, en even later met de bekers mousse uit de vriezer weer terug naar de balkondeur van de woonkamer. Bij het buitenzetten van de bekers ademde ze wel even een hele milliseconde lang de frisse buitenlucht in voor ze terug naar binnenstapte. Bij het sluiten van de deur, zag ze dat de nagellak van haar rechterhand gelukkig nog nergens beschadigd was; ook links was nog oké. Ze streek haar schouderlange grijze haren

achter haar oren en dacht, terwijl haar blik kritisch door de woonkamer en eetkeuken ging, aan de lipstick en waar haar leesbril eigenlijk was gebleven. Maar gelukkig waren de verse boeketten, de flakkerende kaarsjes, de tijdschriften en boeken op kleurrijke stapels oké. Heel aardig toonde ook de eettafel, in stijl gedekt met het Provençaalse aardewerk en het zonnige tafelkleed, ooit in een vakantie op een Franse markt gekocht.

Vakantie, flitste het onmiddellijk met een trein van uitroptekens erachter door haar hoofd. Wat was ze krankzinnig hard toe aan vakantie! Want wat was ze bekaf. Tegen de klok in werken was het de afgelopen weken geweest, door het onzalige idee van de redactie om het artikel over in het buitenland werkende partners of kinderen direct na de zomerperiode te publiceren, in plaats van tegen de decembermaand. Heel haar zorgvuldig opgestelde schema van de verjaardagsvoorbereidingen was erdoor naar de knoppen gegaan. Ze had het gered, wat ook moest omdat ze ten eerste ja had gezegd, en er ten tweede niemand was die het onderwerp beter kende dan zij. Maar vakantie... even helemaal niets... terwijl ze verdikkie net had doorgegeven pas in juni weg te zullen gaan en het nog maar september was...

Iets anders, hadden alle vriendinnen het wel naar hun zin? Snelle blikken leerden dat ze gelukkig allemaal geanimeerd aan het praten waren. Het leek erop dat dit noodplan goed ging uitvallen. Want niet iedereen kende elkaar. Pas drie uur geleden hadden ze in het salonbootje dat de privé-rondvaart verzorgde, kennisgemaakt. Waarbij het nota bene de schipper was geweest die het ijs had gebro-

ken. Als gastvrouw was ze zelf daarvoor het tegendeel van losjes en relaxed geweest...

Zou trouwens toch niet een van de vrouwen gepikeerd zijn en iets scherpjes zeggen omdat ze niet zoals andere jaren één op één uitstapjes met ze maakte? Zouden ze die vervroegde deadline een smoes vinden omdat je tenslotte een jaar van tevoren weet dat je jarig wordt?

Weer liet ze snel haar blik langs de vrouwen en hun glazen gaan. Ze schonk een paar glazen bij en zag dat haar eigen wijnglas op het slokje van de toast na onaangeroerd was gebleven. Prima, ze moest nu eenmaal haar hoofd erbij houden. Ze droeg de verantwoordelijkheid. Net als de mevrouw van de fotogalerie het belangrijk had gevonden de geëxposeerde foto's toe te lichten waardoor je er nog iets van opstak. Zo vakkundig en humoristisch had die dame dat gedaan! Het gezelschap was daardoor naderhand vrolijk pratend en lachend over de gracht naar haar appartement gelopen voor de uitgebreide borrel en het etentje dat nu aanstaande was. Alcohol was trouwens geen probleem. Ze had een taxibusje geregeld. Als gastvrouw was je tenslotte verantwoordelijk voor het heelhuids thuiskomen van je gasten.

Ze vergeleek de tijd op haar polshorloge met die van de klok op de oven en zette de eierwekker op tien minuten als geheugensteuntje voor het bijtijds inschakelen van de magnetron voor het warmen van de soep. Even zitten met een slokje wijn kon ze zich nu wel permitteren.

Ze lachte wat voor zich heen. Er werd haar gevraagd of die pittige dame die haar bij de lift feliciteerde nu de vrouw was van wie ze als *ghostwriter* het levensverhaal te

boek had gesteld. Dat klopte, ook dat die dame binnenkort tachtig werd. Nee, dat zou je absoluut niet denken. Zo slank en zo snel in haar bewegingen als ze was! Echt wel een Française, precies het type dat wij Hollandse vrouwen ons voorstellen van Françaises, maar nu moest ze weer heel eventjes opletten in de keuken, een paar tellen maar. Ze wierp nog snel wat lachjes naar de vriendinnen. Die lachjes lukten niet alleen, ze stonden haar fantastisch goed. Ze zag er trouwens helemaal leuk uit in haar rode jurkje. Een jonge vrouw van vijfenvijftig! De hoge hakken van haar laarsjes maakten haar houding vrouwelijker dan de sneakers hadden gedaan die ze bij terugkomst van de rondvaart en expositie snel verwisseld had. Louise had haar dan ook niet zomaar bij de lift nog snel toegefluisterd of ze eraan wilde blijven denken dat ze heus wel aantrekkelijk, intelligent en gastvrij genoeg was. Gewoon door te zijn wie ze was.

* * *

De ovenklok gaf eenentwintig uur en twintig minuten aan toen Yvette kreunend de laarsjes van haar voeten sleurde. Dat ze knelden was iets te zwak uitgedrukt. Het waren charmante ondingen die ze het liefst een eind weg had willen smijten maar toch netjes in de hoek van de slaapkamer zette. Ze wurmde zich daar uit de corrigerende panty waarvan de taille snoerde. Haar beha zat ook ineens idioot strak. Weg met dat rot ding!
Wat een dag! Zeven uur lang! Zeven uur lang verjaardag, de voorbereidingen, kledingkeuze en make-up niet mee-

gerekend. Ze was gek, maar gelukkig was het door het skippen van het gezamenlijk kijken van een mooie film op dvd geen nachtwerk geworden...

Ze pakte haar badjas van de deurhaak, maar trok haar oudste en ruimste jeans, zachtste T-shirtje, dikste sokken en aller-ouderwetste capuchontrui met kangoeroezakken aan.

Ja, Louise had haar terecht voor gek verklaard, hoewel ze het idee van een taxibusje had geprezen. Keurig had het een halfuur na de *mouse au chocolat* en espresso voorgestaan. Prachtig getimed, zowel door het taxibedrijf als door haarzelf, want de kinderen zouden opbellen en nu had ze inderdaad ruim de tijd om op adem te komen en naderhand relaxed met ze te kunnen babbelen.

Ze slaakte een ellenlange zucht bij de gedachte eventjes helemaal aan het eind van haar Latijn te mogen zijn. Daarna kon ze Jurriaan en Odette weer lekker gezellig, vrolijk en opgeruimd te woord staan. Liever was ze meteen haar bed in gedoken, maar hun telefoontjes om te horen of het een leuke verjaardag was geweest waren nu eenmaal afgesproken.

Eerst zou Jurriaan uit Rio de Janeiro bellen. Dan Odette uit Egypte. Jur was dan net uit zijn werk thuis. Odetje had dan haar boeltje bijeengezocht zodat ze op tijd klaarstond voor de bus die het Engelse archeologische opgravings-team – waarvan ze deel uitmaakte – hen naar het vliegveld zou brengen.

Terug in de woonkamer zette ze toch nog maar de cd's terug op hun plaats en opende ze haar laptop om in het document *journaal* te kijken wat ze allemaal al wél en wat

nog niet aan de kinderen had verteld of gevraagd. Niets ergers, wist ze uit ervaring, om verweten te worden dat ze in herhaling viel...

Ze plofte op de bank neer, sloot met een diepe zucht haar ogen en hees zich weer omhoog om de eierwekker uit de keuken te pakken en te zetten voor het geval ze in slaap viel.

Buiten was het op verre verkeersgeluiden na stil. Binnen bromde de vaatwasmachine. Op de geluidsinstallatie knipperde een lampje en er brandde nog één vergeten kaarsje. Ze liet het zo. Ze was moe. Bekaf eigenlijk. Dat mocht als je vijfenvijftig was. Ja, dat mocht. En het was niet akelig of triest zoals ze nu in haar eentje op de bank zat bij te komen. In alle jaren met Boudewijn was het heel gewoon geworden om haar verjaardag alleen met de kinderen te vieren en, sinds die in het buitenland woonden, ter ere ervan dagjes uit met vriendinnen te organiseren. Leuk juist!

Dat Boudewijn bijna elk jaar met zijn eigen verjaardag wel thuis had kunnen komen en ze dan ook de hare vierden, mocht al een wonder heten. Als technicus bij een baggerbedrijf had hij in de idiotste uithoeken van de wereld gewerkt. Eindeloze weken weg, korte weken thuis. Zie dat maar af te stemmen op verjaardagen!

Ook de kinderen wisten niet beter. Ze hadden het logisch gevonden, nooit vreemd. Hun vader kwam tenminste met spannende verhalen thuis! Waardoor ze besmet waren...? Of waren ze erfelijk belast? Jurriaan wist tenminste al van jongs af dat de wijde wereld zijn werkterrein zou worden, Odette *du moment* dat ze op de middelbare school de ge-

schiedenis van de Egyptenaren, Romeinen en Grieken had voorgeschoteld gekregen.

Zo jammer dat Boudewijn niet meer had meegemaakt dat de kinderen afstudeerden. Zomaar ziek. Daar, ver weg. Hier in Nederland de diagnose... Acute leukemie... En of het acuut is als je al na zes weken sterft en...

Waarom deed ze eigenlijk zo haar best als je zomaar dood kon zijn?

Ze moest ermee stoppen. Tegen zichzelf zeggen dat het zo genoeg was. Je best doen... waarom altijd zo je best doen? Jaja, makkelijk praten. Of naar het perfecte streven zo erg was. Een mens doet toch zijn best? Dat moet en...

De eierwekker verscheurde ratelend de stilte. Geschrokken tikte Yvette op haar telefoon om daarop te zien of het echt al zo laat het was. Bijna tegelijkertijd klonk de zoemtoon en stond het nummer van Jurriaan in het beeldscherm. Het was op de minuut af het afgesproken tijdstip. 'Je bent een man van de klok,' wilde ze vrolijk uitroepen maar haar stem haperde. 'Sorry, Jur, ik ben een beetje schor. We hebben vanavond zo ontzettend gelachen. Daar komt het door.'

Al pratend lette ze er goed op niet iets te zeggen wat ze volgens het journaal al verteld had. Ze vergat alleen de tijd. Het was Jurriaan die haar erop attendeerde dat ze moesten stoppen omdat Odette anders in gesprek kreeg. En jawel hoor, de verbinding was amper verbroken of daar zoemde het toestelletje weer.

'Alles paste precies in mijn kleine rolkoffer en rugzakje, mam. Dus heb ik alleen handbagage. Geen gedoe met wachten op koffers. Maar snel, voor de bus arriveert, was

het gezellig met je vriendinnen? Heb je weer eens even lekker gek gedaan? Vertel op!’

Haar verhaal aan Jurriaan deed ze nog eens dunnetjes over. Nu was zij het wel die Odette erop attendeerde dat een vliegtuigbus niet wacht.

Heb je nu eens even lekker gek gedaan? Hoe komt Odetje daar nu aan, vroeg ze zich even later af bij het echt uittoetsen van de geluidsinstallatie en het checken of de balkon-deur goed gesloten was. Heb je nu eens even lekker gek gedaan... En doe waar je zin in hebt, zei Louise. Doe eens wat er in je malle hoofd opkomt.

Ineens had ze behoefte aan buitenlucht. Ze draaide de sleutel weer terug, duwde de deur open en stapte op haar sokken het balkon op.

Ze ademde diep in. Zoals bij septembernachten past, was het niet koud. Er passeerde een fietser. Beneden in het water van de gracht lag keurig onder een dekzeil het roei-bootje van Jurriaan aan de kade afgemeerd. Het rook lekker naar water.

Heb je nu eens even lekker gek gedaan, dacht ze. Wat een vraag. Daar was ze met haar vijfenvijftig jaar intussen toch te oud voor?

Doe waar je zin in hebt. Doe wat er in je malle hoofd opkomt.

Maar ze was vijfenvijftig! Ja, in de auto van Boudewijn leek ze misschien jonger. Zo’n stoere stationwagen suggereert heel wat. Knalrood, de snelste uitvoering, dubbele uitlaat, maar dat ze ’m hield, was vanwege de ruimte waar het tuingereedschap in past van een vijfenvijftigjarige weduwe met een volkstuin, en de riemen van het bootje van

haar zoon.

Vijfenvijftig, dacht ze. Helaas wel. Het is omgevlogen, gelukkig wel altijd aan het werk gebleven. Mezelf altijd al goed vermaakt. Gelukkig veeleisend genoeg om de vaart erin te houden. Tamelijk gelukkig met wie ik ben, hoewel het altijd beter kan.

Hoewel het altijd beter kan? Nee! Ze was volgens Louise heus wel aantrekkelijk, intelligent en gastvrij genoeg, gewoon door te zijn wie ze was.

Ze ademde een paar keer diep in en uit.

Straks worden mijn gedachten vanzelf rustiger, dacht ze. Nu moet ik maar gewoon domweg tevreden zijn, want Jurriaan belde stipt op de afgesproken tijd en Odette ook. Het was goed getimed allemaal. De hele avond was perfect getimed. Ja, prima. En wat goed dat Jurriaan indertijd voor zijn roeibootje een dekzeil op maat liet maken. Daardoor klappert het nooit en regent het nooit in, want het past keurig. En ook zijn die metalen ringen erin voor een kettingslot heel handig zodat het op de kade vastgeketend kan worden aan een fietsenklem.

Ja, helemaal prima.

Fijn ook dat Odette al haar spulletjes in dat ene koffertje kreeg. Van Boudewijn hebben ze de reislust. Dat serieuze uitdenken van dingen van mij. En dat is een perfecte combinatie. Ze doen altijd goed hun best. Daar hou ik van. Ja, dat is goed. Het moet alleen niet tot perfectionisme leiden. Je moet tegen jezelf kunnen zeggen dat het zo genoeg is. Dat het oké is om je best te doen maar dat er grenzen zijn. Niet dat je die niet eens zou mogen negeren... Zoals vandaag... In zorgeloze buien heb je gemakkelijk praten. Zo-

als laatst toen we met ons biosgroepje naderhand een stevig afzakkertje namen in het café en ik mezelf, eenmaal thuis, overmoedig beloofde er helemaal mee te stoppen, met dat eeuwige m'n best doen. Dat ik mijn valkuil best kende. Maar dat ik vanaf nu tegen mezelf zou zeggen dat het genoeg was, dat er grenzen zijn en dat perfectionisme tot niets leidt.

Heb je nu eens even lekker gek gedaan? Gedaan waar je zin in hebt? Gedaan wat er in je malle hoofd opkwam?

Nee, natuurlijk niet. Ik hield het bij één glas. Ik ging meteen na het uitwuiven van het taxibusje de ergste boel opruimen, de vaatwasser vullen, de oven en magnetron uitnemen, de wijnglazen spoelen. Iets anders kwam niet in mijn malle hoofd op... Heremetijd, ik ging vanzelf mijn best weer doen... Maar stilletjes opruimende kabouterpjes bestaan nu eenmaal niet.

Er tufte een bromfiets voorbij. Hij slingerde een beetje. Ze keek het achterlicht na.

Ik ga minder mijn best doen, dacht ze. Ik ga doen wat er in mijn malle hoofd opkomt. En daar ga ik niet mijn best op doen.

Ze merkte wat ze dacht en lachte een beetje. Hoe klein dat lachje ook was, het was wel echt. Het was zo'n lachje dat een zacht velletje om een ziel spreidt en spanning doet vervagen. Dat voelde ze terwijl er iets gekks in haar hoofd opkwam en ze de balkondeur achter zich sloot.

HOOFDSTUK 2

‘Waar staat je auto?’ vroeg de man met wie Yvette op het sluitingsuur het buurtcafé uitliep. ‘Dan loop ik even met je mee. Of ben je op de fiets gekomen?’

Yvette lachte. Dat ze een paar uur eerder zo intens moe was geweest, verbaasde haar nog steeds. ‘Nee, geen auto of fiets. Ik kwam met de boot. Nou ja, bootje.’ Ze wees naar de vlonder tegen de kademuur. ‘Het ligt daar.’

‘Je bedoelt dat roeibootje?’

‘Precies. Ja, ik roeide maar eens lekker met de riemen die ik heb...’

Ze zou het logisch hebben gevonden als de man haar niet begrepen zou hebben. Maar hij lachte al krabbelend in zijn eigenlijk net te lange grijze krullen en zei dat dat in het leven meestal wel het beste was. ‘Moet je ver roeien?’ ‘Welnee,’ lachte Yvette ‘ik woon een stukje verderop aan de gracht.’

‘Per boot heb je hier in het centrum in elk geval geen parkeerproblemen. Doe je er ook boodschappen mee?’

‘Nou... misschien ga ik dat wel eens doen.’

‘Ik zou maar geen passagiers meenemen...’

Yvette schoot in de lach, ook omdat ze door de gekke inval om naar het buurtcafé te roeien deze leuke man had ontmoet. Ze waren in gesprek geraakt toen ze hem toevallig aankeek terwijl ze met haar wijntje van het buffet naar de hoekbank met de ronde tafel liep, waar plaatsen vrij waren. ‘Gezondheid,’ had hij gezegd. Een paar tellen later was hij erbij komen zitten. ‘Is het oké?’ had hij gevraagd.

‘Ik heb vandaag eigenlijk al lang genoeg gestaan.’

‘Hoe vaar je trouwens van hier de stad uit?’ vroeg hij toen Yvette van de kade op de vlonder sprong. ‘Met de auto weet ik het wel, maar...’

‘Geen idee,’ zei ze. ‘Ik zal de stadsplattegrond eens raadplegen.’

‘Je boot is dus louter voor lokaal vervoer?’

Ze lachte hartelijk. ‘Zeewaardig is ie inderdaad niet...’

Daar hield ze het op, want ze had al haar aandacht nodig bij het aan boord stappen van het wankele bootje. Het was heel verstandig dat ze onder een straatlantaarn had aangelegd. Er was voldoende licht om te zien waar ze precies haar voeten moest neerzetten. Behoedzaam tilde ze eerst haar ene been van de vlonder in het bootje, en terwijl ze haar lichaamsgewicht op die voet overbracht even behoedzaam haar andere been. Voorzichtig ging ze op het middenbankje zitten.

‘Tjonge, dat ging perfect, zeg!’ zei de man op de kade.

‘Toch bedank ik liever voor een lift...’

‘Nou, dat is jammer. Plaats genoeg,’ lachte ze met een gebaar naar het minuscule zitbankje achterin. Ze legde de riemen in de dollen, knoopte het aanlegtouw los en duwde het bootje rustig weg van de kade. ‘Bedankt voor de gezelligheid,’ zei ze terwijl ze de riemen in het water liet dalen. ‘Het was sluitingstijd voor ik het wist. Je moet toch hoop ik niet nog met het openbaar vervoer mee, hè?’

‘Nee. Mijn hotel is daar,’ wees hij. ‘Jij ook bedankt. Het werd een verdraaid aardige avond. Ik ben blij dat ik eruit ben gegaan en niet op mijn hotelkamer bleef zitten werken.’

Ze trok de riemen naar zich toe. Het bootje maakte vaart. ‘Plons, plons,’ riep ze lachend in de richting van de kade. En onhoorbaar omdat het tegen haarzelf was: ‘Ja, Odetje, ik heb maar weer eens lekker gek gedaan. En wees gerust, Louise, ik heb gedaan wat mijn malle hoofd me ingaf. Ik ben in een oud kloffie gaan roeien en ondanks die stomme kledij bij ons buurtcafé verderop aan de gracht een wijntje gaan drinken... Ach, eigenlijk is het niets bijzonders. Hoevel voor iemand als ik...’

Ze zag de man in de lichtvlek van de lantaarn staan. Hij keek haar na. Ze liet een van de roeiriemen los om te zwaaien, zag een kushand in haar richting, blies er zomaar ineens eentje terug, greep de riem weer en roeide in een flink vaartje weg. Toen ze korte tijd later voor het gebouw waarin haar appartement was, aanlegde en voorzichtig om het bootje niet te laten omslaan de kade opklom, had ze absoluut geen zin in gehannes met het kabelslot en het dekzeil. Ze liet het zo, stak de straat over en zag niet dat daar iemand rechtsomkeert maakte naar de kant waarvandaan hij gekomen was.

* * *

Terug in huis verbaasde het Yvette opnieuw dat er van die eerdere loodzware moeheid geen spoor meer te bekennen was. In plaats daarvan voelde ze zich van binnen licht en vrolijk. De buitenkant zou een totaal ander verhaal vertellen. Daarvoor hoefde ze niet in de spiegel te kijken. Liever niet zelfs! Tegen het absurde gezwoeg, geploeter en gestress van deze dag was echt geen make-up bestand.

Geen camouflagestick ter wereld zou het blauwe onder haar ogen nu nog kunnen verdoezelen. Maar mooi had ze met haar vijfenvijftig jaar een paar leuke uurtjes gehad met een ontzettend leuke sympathieke vent zonder bril, baard, snor of buik maar met een hartstikke leuke rommelige haardos.

‘Ja, zo kun je het leven dus leuk maken,’ mompelde ze een beetje zelfingenomen voor zich uit. ‘Spontane ingevingen volgen brengt sjeu. *Joie de vivre*, om met Louise te spreken. En om dit lekkere losse gevoel niet te vergeten, ga ik het alvast noteren ook!’

Ze pakte de laptop en klikte het document *journaal* open. ‘Wat bevat me de start van mijn nieuwe levensjaar hartstikke goed,’ tikte ze zonder een datum erboven. ‘Een lekker los gevoel heb ik. Erbij passen woorden als sjeu, *joie de vivre*, energie. Goed dat ik niet ontzettend verstandig mijn bed in ben gedoken. Dat ik nu echt van dat op mijn tenen lopen af wilde. Ik wilde ineens net als heel vroeger met mijn eigen jolletje lekker hard aan de riemen trekken. Boeggolf! Plonzen! En waarom zou ik eerst aan Jurriaan toestemming vragen? En wie zou die oude plunje van me zien? Verder was het gewoon slim en niet overdreven om, voor het geval dát, geld en ID-kaart mee te nemen. Haha, zonder money had ik die leuke vent niet ontmoet. Dus onthouden dit. Morgen verder.’

Ze sloot af, zag op de grond naast de bank een cd liggen, wist dat die van Aznavour was omdat iemand de tekst van een chanson had willen lezen, nam ’m mee naar de slaapkamer en legde ’m in de speler bij bed. *Amour toujours* was de eerste titel.